

Ліпатова Марія Григорівна

За мужність, виявлену в переправі через річку Дністер в районі с. Варниця Ліпатова Марія Григорівна була нагороджена медаллю “За мужність”, а згодом медаллю “за бойові заслуги”, орденом “Вітчизняної війни II-го ступеня” та орденом “За мужність II ступеню”. В 1945 році 9 травня наказом Верховної Ради нагороджена медаллю “За перемогу над Німеччиною”

*(с)Згадувати важко, але треба
“Це треба не мертвим,
це треба живим”*

Йшов 1941 рік червень місяць. Учні 10 класу готувалися до випускного вечора. Шили сукні, розважалися, мріяли про те, куди піти вчитися далі. Та раптом оголошення – війна! Ці юнаки та дівчата про війну дізнавалися лише з книг та кіно. Але те, що їм самим доведеться брати участь в цьому пеклі, ніхто з них навіть не міг передбачати. І ось призов. Група випускників-добровольців, серед яких була Марія Григорівна Ліпатова пішли на курсі медичний сестер у школі № 2 міста Вовчанська. По закінченню курсів одразу мобілізували працювати до воєнного шпиталю №18898 в Білому Колодязі. В 1942 році, з наближенням німців евакуювалися зі шпиталем в тил. На переправі через річку Дон розбили шпиталь. А у 1943 році Ліпатова М.Г. потратила до четвертого відділу 58 гвардійської стрілецької дивізії. У Луганську перейшла до 178-го гвардійського стрілецького полку цієї ж дивізії і від Луганська до Праги була в передовому медпункті санітарної роти.

В 1943 році Ліпатова М.Г продовжувала служити у рядах Радянської Армії в званні старшого сержанта медичної служби. Гвардії старший сержант виконувала обов'язки медичної сестри 178 гвардії ордена Леніна Красноградсько-Празького, ордена Суворова стрілецького полку. За свою сумлінну працю отримала подяку і теплі побажання від бійців, котрих доводилось перев'язувати і надавати першу медичну допомогу, виносити з поля бою. Піж Пушкарівкою був сильній бій, зібралось 300 чоловік поранених, а там пісок – колеса танків грузнуть. Удень обробляли рани, а вночі плели з лози полотно під колеса, щоб переправити поранених до берега. Посеред цих поранених моя бабуся зустріла свого брата. Але він помер на операційному столі. Ці сльози, цей біль до сих пір залишився в її пам'яті. Доводилося бути і донором для прямого переливання крові.

Після демобілізації Ліпатова М.Г. закінчила ХПШ ім. Г. Скороводи, працювала в школі № 42 вчителем історії, потім в школі № 76 вчителем початкових класів Має стаж – 43 роки на своїх уроках виконувала у дітей любов до Батьківщини, мужність, чесність, повагу до тих, хто захищав і звільнив Україну від німецького ярма. І сьогодні продовжує працювати в Раді ветеранів. У 1990 році відбулася зустріч з ветеранами в місті Тартау. Це місце формування річки Єльби. Тут була перша зустріч з американськими військами в квітні 1945 року.